

Р.С. ЗІНЧУК
(Луцьк)

ДІАЛЕКТНІ ВИЯВИ СЛОВОЗМІНИ ОЙКОНІМІВ У ЗАХІДНОПОЛІСЬКИХ ГОВІРКАХ

УДК 811. 161. 2'282: 811. 161. 2'373. 2 (477. 82)

Зінчук Р.С. Діалектні вияви словозміни ойконімів у західнополіських говірках; 10 стор.; кількість бібліографічних джерел – 8; мова українська.

Анотація. Простежено діалектні вияви формотвірної системи ойконімів у західнополіських говірках, зауважено ряд архаїчних структур. Встановлено, що аналізовані оніми, зберігаючи як давні мовні явища, так і фонетико-морфологічні новотвори, типові для відповідного діалектного ареалу, можуть слугувати одним із джерел вивчення його специфічних рис.

Ключові слова: західнополіські говірки, словозміна, ойконім, давня словоформа, граматична аналогія, флексія.

Resume. The dialectal cases of the form producing system of names of settlement in Western Polissyan dialects are traced, a number of archaic structures are observed. It has been pointed out that the onyms under consideration preserving the archaic lingual phenomena as well as new phonetico-morphological forms which are typical for a certain dialectal area, may serve as one of the sources of studying its specific features.

Key words: Western Polissyan dialects, word modification, name of a settlement, archaic word form, grammatical analogy, flection.

Український ойконімний простір із живими свідченнями про слов'янську і дослов'янську субстратну архаїку, про міжмовні інтерферативні процеси та міждіалектні взаємовпливи [6, с. 690] віддавна привертає увагу дослідників як невичерпне джерело лінгвістичних студій. Результати наукових пошуків мовознавців розкривають словотвірну структуру відповідних географічних номенів, семантичне розмаїття їхніх твірних основ. Цінними є праці в царині етимологічної інтерпретації ойконімів [7, с. 8].

Однак досі немає спеціального дослідження особливостей формотворення цих онімів у діалектному оточенні. Подібні спостереження мають важливе значення для вивчення історії мови, оскільки говірки акумулюють значний потенціал давніх словоформ, зокрема й ойконімних, що в процесі історичного розвитку мови зазнали впливу літературної уніфікації. Не менш важливі такі студії для розширення інформаційного зрізу сучасного стану діалектної словозмінної системи. Правда, досить перспективний для наукового аналізу фактичний матеріал позначений складністю його фіксації: відповіді респондентів на питання навіть найдокладніших програм часто

не дають очікуваного результату. Оптимальний спосіб засвідчити такі форми – тривале спостереження над спонтанним діалектним мовленням.

Живомовні свідчення поліщуків і стали підґрунтям для опрацювання діалектної специфіки уживаних на Західному Поліссі географічних номенів з огляду на архаїчні та інноваційні вияви їх формотвірної структури.

Засвідчені в досліджуваному говірковому ареалі ойконіми на *-o* на зразок *Дубéчно, Ліпно, Мізово, Пнівно, Топільно* вказують на збереження історичної флексії Н. в. одн. давніх коротких прикметників с. р., субстантивованих у назвах відповідних населених пунктів. Закінчення *-o* в аналізованих онімних структурах фіксують також писемні пам'ятки різних хронологічних зрізів¹: *село Коморово монастырское* (1571) [8, с. 67], *Сушичъно* (1444), *на Суши(ч)но* (1570) [8, с. 130]. В історичних джерелах пізнішої часової атрибуції подекуди помітна тенденція до поступової уніфікації ад'єктивної словозміни зі звуженням сфери функціонування коротких прикметників; пор.: *Комарово* (1546) і *Коморово* (1790) [8, с. 67]. Перші фіксації новосформованих ад'єктивів с. р. на *-e* засвідчені дослідниками українських грамот XIV – XV ст. [3, с. 80]. Згодом такі форми закріплені літературною нормою; пор. офіційні назви зауважених населених пунктів²: *Дубéчне Ст, Комарóве Ст, Комарóве Рт, Ліпне Квр, Мізове Ст, Пнівне К-К, Соші́чне К-К, Топільне Рж.*

У народнорозмовній традиції Західного Полісся збережено фіксовану писемною пам'яткою ойконімну структуру *Solovie* (1765) [8, с. 129]; пор. з мовлення поліщуків: *так доро́го ішли́ на М'і́лци / на Со́ловіє / на гра́бовс'к'і мо́гилк'і / і до Кóвл'а*. Сучасна форма населеного пункту Солов'ї Ст, на думку В. П. Шульгача, видозмінена і переоформлена за аналогією до назв типу Івани, Сукачі тощо [8, с. 129]. Зауважимо також, що діалектне оточення вплинуло на акцентуаційний вияв географічного номена: в говірках фіксуємо кореневий наголос, в офіційній назві наголошене закінчення.

Відмінності супроти літературної мови простежено в оформленні ойконіма *Рáтне*. Субстантивованій давній короткий прикметник, що, як правило, вживаний поліщуками з історично закономірним закінченням *-o* (*Рáтно*), внаслідок словотвірної субституції може набувати форми *Рáтин'*: *колі́с' ході́ли в Рáтинь за сі́л':у, ішла в Рáтинь на базáр, вже в Рáтин'і купова́ли*. Зміна формальної організації ойконіма (суфікса і флексії) зумовила

¹ Покликання на історичні джерела як цитати з етимологічного словника-довідника В.П. Шульгача (див. позицію 8 у списку використаної літератури).

² Всі офіційні назви населених пунктів подаємо за "Словником географічних назв" В.О. Горпинича (див. позицію 2 у списку використаної літератури).

його родове переосмислення (з середнього роду на чоловічий). Імовірний також вплив словотвірного типу на *-ín'*, правда, зі зміною наголосу в діалектній назві; пор. офіційні: Датінь Рт, Щитінь Лбш, а також народнорозмовне: *Л'убовин'* (Любобіль).

Говіркові закономірності реалізації категорії роду засвідчують й інші географічні номени, фіксовані при спостереженні над спонтанним діалектним мовленням жителів Західного Полісся; пор.: *їа ходіла за пїат' к'іломитру Кумар'ів, гуси забра́ла та хучі в Кумар'ів*. Офіційна назва населеного пункту Комарове Ст у народнорозмовній традиції функціонує як онім ч. р. *Кумар'ів* (діалектним впливом позначена також фонетична реалізація ойконіма: *o → [и] в наголошеному новозакритому складі).

Продуктивність процесу переоформлення на нульове закінчення як формальний показник ч. р. підтверджують західнополіські вияви переосмислення апелятивів с. р.; пор. фіксації Г. Л. Аркушина: *багно – багон, свёрдло – свёрдел, л'іжко – лужок* (чо в тибé ше лужок не застéл'ани?), *шосé – шос* та ін. [1, с. 22].

Окремі реченнєві конструкції, вживані поліщуками, засвідчують актуалізацію числового протиставлення одинних за літературною нормою географічних номенів: *робит' в Л'убл'ін'ц'ах зубнім врачом, носіла в Рóжишча братуви йісти, в Рóжишчах був так'ї богáтїи по'л'ак, мойá нив'істка С':éдл'ішч, хáту продали в Торго́вишча*; пор. офіційні назви цих населених пунктів: Люблинець Квл, Рóжище Рж, Сédлище Лбш, Торго́вище Тр.

Яскраво виражену народнорозмовну традицію у використанні ойконімих словоформ підтверджують фіксовані на Західному Поліссі структури Р. в. одн. відповідних онімів ж. р. Через типове для говірок описуваного ареалу обниження і розширення артикуляції ненаголошеного [и] у формах з основою *їа* твердий приголосний домінує закінчення *-и^е*: *пирид смéрт'у його́ пришо́в міндал' з Москві^е за отва́гу, бу́ла йїднá вчї^е тил'ка з Мо^ускві^е*.

Закономірності діалектного формотворення виявляють також структури із задньоязиковим кінцевим приголосним. Поряд із передбаченим літературною нормою звуковим виявом у сполуках *кы, *хы: *с'удá зáму́ж приішла з Бужáнки* (Бужáнка Ів), живомовні свідчення вказують на некодифікований процес вторинного пом'якшення задньоязикових консонантів: *с Камен'ух'ї чу́ли йак ми кричáли* (Кам'ян'уха Мн), *йїхали аж до Рахвáло^увк'ї* (Рафáлівка Вл).

У Р. в. одн. ойконімів ж. р. з основою на свистячий фіксоване закінчення *-и*, що позначене наслідками депалаталізації історично м'якого п'риго-

лосного: *йідна ба́ба З:али́е сици розка́зувала* (Залісиця Рт), *вз'ала приімака́ Ж:ил'ізниці* (Залізниця Лбш), *йїхали так с Корі́е тниці аж до Вусті́е луга* (Корітниця В-В).

Вплив характерних для досліджуваних говірок особливостей діалектної словозміни виявлено в оформленні онімізованих прикметникових структур ж. р., Р. в. одн. яких у ненаголошеній позиції представлений флексією *-ийі*, що, за припущенням дослідників, “розвинулася з давньої *-ык*” [5, с. 155–156]: *вз'ев з Гуті Ка́минській сиб'н д'івчину* (Гута-Камінська К-К), *там гán'а З:елéнійі н'іде* (Зелéна Квл).

З. в. одн. ойконіма Зоря В-В позначений типовим для описуваного ареалу явищем ствердіння історично м'якого сонорного вібранта [р']; пор. з мовлення поліщуків: *то був Пу́зув то'д'і ше / то вже впóсл'а пири́м'інува́ли на Зо́ру́*.

Про варіантність словозмінних афіксів в окремій ланці відмінкової парадигми свідчать спостережені в західнополіській народнорозмовній традиції форми О. в. одн. географічних номенів ж. р. Аналізована відмінкова позиція, як правило, позначена збереженням історично закономірного закінчення твердої групи *-ойу*: *дис' там за Рок'éтойу ти'йі миск'é робі'єли* (Рокіта Ст). Частотність використання зауваженої флексії в досліджуваних говірках збільшує дія граматичної аналогії, що нівелює абсолютну послідовність розрізнення форм твердої та м'якої груп на діалектному ґрунті: *онде в тим бо́ци за Красново́л'ойу* (Красновóля Мн). Вживані поліщуками словоформи О. в. одн. ойконімів ж. р. на *-ойу* відбивають характерне для окремих говіркових масивів Західного Полісся посилення лабіалізації ненаголошеного [о]: *пуд са́мийу Каши́вко'йу сто́йали н'імици* (Кашівка Квл), *гет за Рахва́дувко'йу булі'є / так втика́ли од н'імиц'ув* (Рафа́лівка Вл), *тико снара́дув пок'е́дали за Стобі́хво'йу* (Стовбі́хва К-К).

Діалектною специфікою позначене також оформлення М. в. одн. засвідчених ойконімів. Особливу активність при творенні відповідних словоформ у західнополіських говірках виявляє закінчення *-и*, вживане замість нормативного *-і*: *тинéра йе у В'ідерти мли'єн* (Відерта К-К), *йіді'єн брат В:і'єжви пострóйив хату* (Старá Вї́живка Ст), *то в Гуті ти'йі лошк'é вилива́ли* (Старá Гута Ст), *дóвго там в Стобі́хви жили'є* (Стовбі́хва К-К); у власних назвах з основою на свистячий чи шиплячий така флексія відбиває наслідки депалаталізації історично м'яких консонантів: *тоно г'ікна повибива́ло у Дóвжцици* (Дóвжиця Мн), *бура́к с'йїали в Каши́вци* (Кашівка Квл), *в Копачі́вци йідна гуну́ка йе* (Копачі́вка Рж), *два сині'є ма́йу / то оді'єн от в Корі́е тниці* (Корітниця В-В), *базáр там був у Милні́єци пól'с'куі* (Мельні́ця Квл), *в Сі́тниці в минé сво'йак'і* (Сі́тниця Мн), *дочка́ в*

Трос'т'у'áнци зáмужом (Тростянка Рж), *дóси у В'іл'ци живóт'* (Щитінська Воля Рт), *н'íмци ни булі в Йáблун'ци* (Малá Я'блунька Мн), *йе питл'овáла к'íl'ка разів у Глúши* (Велúка Глúша Лбш), *в П'íшци був н'íми'ц'* (Пíща Шц).

Спорадично перед закінченням М. в. одн. ойконімів ж. р. відсутні наслідки другого перехідного пом'якшення задньоязикового; пор. з діалектного мовлення: *тúт дочкá булá / в Гúти / і в Крác'к'і йіднá булá зáмужом* (Крácка Рт).

Відмінності простежено в оформленні М. в. одн. двокомпонентних назв населених пунктів. Структури *в Малúи Глúши* (Малá Глúша Лбш), *в Старúи Вú'жви* (Старá Вúжівка Ст) засвідчують зумовлене наслідками фонетичних модифікацій давньої флексії закінчення *-и* ад'єктивів та некодифіковане закінчення *-и* субстантивних словоформ. Поширені в західнополіських говірках і діалектні вияви аналізованої відмінкової позиції таких ойконімів з відсутнім кінцевим [i] прикметникового компонента: *у В'іл'с'к'і Вól'и* (Бíльська Вóля Вл), *у Вилú'к'і Глúши* (Велúка Глúша Лбш), *в Нóви Вú'жви* (Нóва Вúжва Ст).

Закономірності діалектного формотворення відбивають уживані поліщуками словоформи географічних номенів ч. р. Наші спостереження свідчать передусім про функціонування в народнорозмовній традиції кількох варіантів назви одного населеного пункту; пор.: *в Камин Кошúр'к'íи двáц'ит' пúет' к'íломитрув нo'гáми хо'дú'ли, н'íдимо в Камин Кошúр'к'и за тейу пúинúци'у, ходú'ли в Кáмин за сúл':у, за н'íмц'ув робú'в у пол'ú'йúи нимéц'к'íи в Кáмини, мáйбути до Кáмина йак'эх двáц'ит' два йе тух к'íлом'итри*.

Р. в. одн. деяких ойконімів ч. р. у мовленні жителів Західного Полісся пред'явлені структурами з історичною флексією *-а* іменників давніх **-о*-основ: *н'íмци вже йíхали дес' зúт:и з Навóза, о'бóзом йíхали стам'ит:и с Х'úрсóна с'удú' на зáпад*. Такі форми закріплені літературною нормою: Навíz, -а Рж, Херсóн, -а. Некодифіковане закінчення Р. в. одн. *-у* простежено в структурі *з Маркостáву*; пор. зі Словника географічних назв: Маркостáв, -а В-В.

Закінчення *-е* відмінкової форми *до Ковл'é* (Кóвель, -я), фіксоване в досліджуваному ареалі, очевидно, засвідчує говіркову фонетичну закономірність переходу голосного [a] після м'якого приголосного в голосний переднього ряду [e]; пор. відповідні діалектні вияви зауважених у спонтанному діалектному мовленні апелятивів: *до ковал'é, в купц'é, коло кон'é*.

Діалектну специфіку О. в. одн. виявляють структури із флексією *-ом*, що в ойконімних назвах з основою на м'який та шиплячий постала внаслідок вирівнювання за зразком відповідних форм твердої групи: *дис' в л'исáх*

за Витоніж хавалис'а (Вітоніж Рж), в йак'іхос' клун'эх два дн'і сид'ів пуд^м Ковлі'ом, то тамика за Ковлі'ом робіли, нидалеко за Л'убомл'ом забіли брата.

Типове для західнополіських говірок ствердіння давнього м'якого [р'] підтверджують відмінкові форми таких географічних номенів: брат був в Житоміри в бул'н'іци, в со'бори В:олоді'ємири винчі'лис'а, тута в Зо'рі' була ц'єрква (Зоря В-В).

У західнополіській народнорозмовній традиції виявлено ряд ойконімних форм із закінченням М. в. одн. -и: найшли на м'іну в Б'учини (Б'учин Лбш), посл'а в Даті'єни хужжі стало (Датінь Рт), мати йійі вуч'ім'іл'куйу в Г'убини (Г'убин Лк), в Кар'асини бомбіли (Кар'асин К-К), в Радошини ми'є винч'алис'а (Радошин Квл), н'імиці стояли у Сві'єт'азі (Світязь Шц), син живе в Т'орчини (Т'орчин Лц), два роки була в Херсо'ни / заробл'ала.

Флексія -и засвідчена в М. в. одн. номенів із суфіксом -ов-, який бере участь у творенні ойконімів від субстантивів твердої групи: в етому ... в Бих'ови виробл'али ту чирині'у (Біхів Лбш), три ц'єрки в нас в Лаврови було (Лаврів Лц), вона в Л'ови похорон'ана, навм'єнча дочка в Л'укови живе (Л'уків Тр), дис'там в Л'убітові їх побіли (Люб'ітів Квл), в Хар'кови чи де покул'єли ті'єйі молот'арк'і. За аналогією до ойконімів цього типу, утворених від іменників твердої групи, суфікс -ов- та закінчення -и спостережені у похідних від субстантивів м'якої та мішаної груп: йідна жидівка в'оде в М'ашови хавалас' (М'ашів Лбм), в нас онде в Л'уб'ішові був млен вод'ан'єй, дочка в К'ішові живе.

Суфікс -ов- в окремих західнополіських ойконімних структурах під впливом підвищення і звуження вимови ненаголошеного [о] репрезентований його модифікатом -ов- / -ув-: ша йє вона в Ш'єл'во'ви та ікона (Ш'єльвів Лк), в Москв'і йід'он син / д'руг'ій в Хар'кови, там в Ра'дихуви ті'єйі жид'к'є булі'є (Ра'дехів Лбм), похов'али в своїму сил'і в Стар'ому Заг'оруві (Стар'ий Заг'орів Лк).

Спорадичні вияви флексії -и після суфікса -ов- простежено передусім у говірках, розташованих в ареалі західнополісько-волинського суміжжя: сл'ухайу де'ас' в Б'убнов'і сп'ів'айут' (Б'убнів Лк), в постол'ах в нас не ходіли / в П'узов'і н'є (давня назва села Зоря В-В).

Серед форм М. в. одн. ойконімів ч. р. виявлено також структури на -у: то в Берест'єчку було баг'ато жидів, тут вже н'імиці / а в Ш'а'цку ше сов'єцка влас'т'. Одиначним випадком представлена варіативна взаємозаміна флексій -у – -ови в аналізованій відмінковій позиції: в Л'у'цку йє дв'і вн'ук'і, шті'єри м'іс'аци була в Л'у'цкови в б'ол'н'іци.

Закінчення -у в часто вживаній поліщуками структурі *в Кóвл'у* (*вáпну то купл'áли в Кóвл'у, ми́ бáт'ко нибóиччик мав в Кóвл'у знакóми жиди́є, два рóки в Кóвл'у просéдив в т'урм'і, в Кóвл'у йогó ї похороні́ли*) розглядаємо як імовірний наслідок дії аналогії до відповідної флексії форм типу *в Лу́цку, в Донéц'ку*.

Характерним для говірок описуваного ареалу є фонетичне оформлення та відмінювання географічних номенів с. р., які в літературній мові мають флексію -а. Н.-З. вв. одн. таких ойконімів у мовленні поліщуків представлені структурами із закінченням -е, що, за свідченням І. Г. Матвіяса, в північних українських говорах продовжує давнє -*ьје* [4, 86]: *Зáболот'є бо мусто за болóтом* (Зáболоття Рт), *там йе такé силó Залáз'є* (Залáззя Лбш), *всéїк'е Заріч'є в'єгорило* (Заріччя Квл), *запрі'єг кон'є і на П'ідр'іж'є* (Підріжжя Квл). В О. в. одн. аналізованих онімів спостережено флексію -ім: *там за Залáз'ім ко'пáйт' вáпно*.

Живомовні свідчення вказують на збереження в ойконімних формах с. р. історичної флексії -а Р. в. одн. давніх коротких прикметників: *два рóк'і ходіла чириз ден' до Гóловна* (Гóловне, -ого Лбм), *ми ї ни зуглédилиса / вкóчи зайїхали ажїї до Пустїйна* (Постїйне, -ого Кс), *дóбре шо та д'івчина булá з Рáтна* (Рáтне, -ого). Такі ж структури спостережено в писемних пам'ятках: з *Ратна* (1582) [8, 116], *из села ... Колодежна* (1537), *с Колодежна* (1637) [8, с. 67].

Давні ойконімні словоформи збережені і в М. в. одн.: *топ'іро однá дочкá зáмужим у Колóд'ажни* (Колóдяжне Квл), *ц'айá мéншайа внúка то ві'євчилас'а знов у Рóвни, старшїй си'н у Рáтни кват'іру мáйе*. Діалектне мовлення засвідчує також структури, які в аналізованій відмінковій позиції зазнали впливу літературної мови. Нормативне закінчення М. в. одн. таких номенів позначене, однак, говірковою специфікою; пор.: *йїдén жив у Топ'іл'но'му* (флексія -о'му як наслідок посилення лабіалізації ненаголошеного [o]), *дес' ну Рóвном шл'агаїїц'а* (закінчення -ом, що постало з -ому шляхом редукції кінцевого [y]).

Вплив західнополіської народнорозмовної традиції простежено в структурі та формотворенні географічних номенів, уживаних тільки в множинній формі. Відмінним від офіційного є живомовне оформлення назв окремих населених пунктів; пор. зі спонтанного діалектного мовлення: *йїдén колхóз був на Ус'ічи і Буїán'і, всén'ки Вікторán'і спалїли*; пор. зі Словника географічних назв: Буїни Лц, Вікторяни Лц.

Ряд відмінкових форм із кінцевим шиплячим приголосним основи репрезентує часткове зневиразнення відмінностей, зумовлених поділом

відповідних структур на групи, через депалаталізацію історично м'якого консонанта: Бушкувичи во силó йе / то тóже ни булó хл'іба (Бужкóвичі Ів), там йе силó Жіричи / там гет дис' коло Рáтна (Жіричі Рт), ми в́же втиклі в Жура́вичи (Жура́вичі Квр), в силó Зáмличи одигна́ли (Зáмличі Лк), на́ших браті́в дес' повизлі в Ман'э́вичи (Манéвичі Мн), ми^е повтика́ли самі^ейі в Мик'э́тичи (Микі́тичі В-В), забра́ли минé око́пи копа́ти аж в Ми́л'ановичи (Милянóвичі Тр), типéра ка́жут' Сосні́на / а то Бі́скупичи булó рáн'ше (давня назва села Сосніна Лк), го́ли пéчи і б'іш ничóго / тогó і пушлá на́зва Холóпичи (Холóпичі Лк), дочка́ пушлá в Ус'ічи зáмуж (Усичі Лц).

Відповідно до давньої флексії *-овъ Р. в. мн. іменників колишніх *-т-основ згідно з рефлексом етимологічного голосного в досліджуваному говірковому масиві засвідчено її фонетичний варіант – закінчення *-ив*: *сóди купі́ти чи чо́го / то йі́хали до* Брóдів (Брóди, -ів Л). Діалектні особливості Р. в. мн. від аналізованих структур перейняли ойконімні форми, що за літературною нормою в засвідченій відмінковій позиції мають нульове закінчення: *одна́ загруб'іла з* Галича́н'ів (Галича́ни, -бн Гр). Протилежний напрям дії аналогії спостережено в словоформі *до* Рúдник; пор.: *ста́ли наступáти на Жура́вичи / то ми в́же до* Рúдник *йі́хали / в* Рúдниках *булі* (Рúдники, -ів Мн).

У М. в. ойконімів із м'яким та шиплячим кінцевим приголосним фіксоване закінчення *-ох* як наслідок впливу відповідних субстантивних форм давніх *-й-основ: *в* Угрі́єничох *в'іс'і́л':е* *то ме в́же зня́ймо / в* Б'ірэ́зничох / *то в* Угрі́єничох *чу́йут' / така́ музй́ека бу́ла (Берéзичі Лбш, Угрі́ничі Лбш), *бу́ла систра́ в* бóл'н'іци *в* Ман'э́вичох, *опира́ційу зробéли войéн.и дохторі́* *в* С'эдли́шчих (народнорозмовна назва населеного пункту – С'эдли́шча, офіційна – Сэдли́ще Лбш), *каза́ли в* Стибл'óх *магазі́єн воткрй́єв'а* (Стебл́і Квл), *при чужóму ба́т'кув'і трóх'і* *в* Йазовн'óх *годува́лас'а* (Язавні Рт).*

Наведений та проаналізований матеріал дає змогу стверджувати, що витворені в живомовному середовищі ойконімні словоформи зберігають характерні риси досліджуваного ареалу і можуть слугувати одним із джерел його вивчення. Перспективою подальших наукових студій позначені й архаїчні структури засвідчених онімів, фіксовані в сучасних говірках.

Скорочення

В-В Володимир-Волинський
Гр Горохівський
Ів Іваничівський

Квл Ковельський
Квр Ківерцівський
К-К Камінь-Каширський
Лк Локачинський
Лц Луцький
Лбм Любомльський
Лбш Любешівський
Мн Маневицький
Рт Ратнівський
Ст Старовижівський
Тр Турійський
Шц Шацький
Вл Володимирецький
Кс Костопільський

Література

1. Аркушин Г. Л. Реалізація категорії роду іменників у західнополіських говірках // Ze studiów nad gramatyką języka polskiego i ukraińskiego.– Rozprawy Slawistyczne. 9.– Lublin: Wydawnictwo UMCS, 2006.– S. 21–26.
2. Горпинич В. О. Словник географічних назв України.– К.: Довіра, 2001.– 526 с.
3. Грищенко А. П. Прикметник в українській мові.– К.: Наук. думка, 1978.– 207 с.
4. Матвіяс І. Г. Іменник в українській мові.– К.: Рад. шк., 1974.– 184 с.
5. Прилипка Н. П. До характеристики діалектних прикметникових флексій (родовий відмінок однини) // Українська діалектна морфологія.– К.: Наук. думка, 1969.– С. 152–158.
6. Українська мова: Енциклопедія.– К.: Укр. енциклопедія, 2000.– 752 с.
7. Шульгач В. П. З історичної ойконімії Ровенщини // Студії з ономастики та етимології. 2007 / НАН України. Ін-т укр. мови. Ред. кол.: В. П. Шульгач (відп. ред.) та ін.– К., 2007.– С. 345–350.
8. Шульгач В. П. Ойконімія Волині: Етимологічний словник-довідник.– К.: Київ, 2001.– 189 с.